

22ste zondag door het jaar A

Jer 20, 7-9
Rom 12, 1-2
Mt 16, 21-27

Ons kruis opnemen

Petrus meent er goed aan te doen Jezus de raad te geven niet naar Jeruzalem te trekken, de plaats waar de verstarde joodse religieuze leiders Hem kunnen veroordelen tot lijden en dood. Maar Petrus krijgt hiervoor een ware uitbrander: "Weg, Satan, gij laat u leiden door menselijke overwegingen en niet door wat God wil." m.a.w. navolging van de liefde zonder het kruis bestaat niet.

Nu is het is wel belangrijk voor onze christelijke geloofsbeleving de zaken niet scheef te zetten. Jezus zegt niet dat zijn volgelingen het kruis en het lijden moeten zoeken. Zo'n opvatting is menselijk zonder betekenis en bovendien religieus hoogmoedig. God heeft niet verlangd dat zijn Zoon de kruisdood zou ondergaan. God verlangt niet dat de mensen nu lijden. Het was de "wil van de Vader" dat Jezus zijn liefde zou tonen, Zijn mateloze liefde, op elk moment van zijn leven, ook in de pijn die Hem werd aangedaan. Zo verlangt God dat wij mensen zo liefdevol mogelijk handelen, op elk moment van ons leven, bij alles wat ons overkomt, ook in het lijden.

Als wij ervoor kiezen liefdevol te handelen dan weten wij dat dit van ons onvermijdelijk veel offer, veel belangeloze zelfverloochening, vraagt. Een jongeman is bereid de hele wereld af te reizen om bij het meisje te geraken waarvan hij houdt. Een moeder waakt zo nodig de hele nacht bij het ziekbed van haar kind dat zij bemint. Een gelovige zal de spot en de tegenkantingen van ongelovigen met overtuiging trotseren, als dat nodig is om de vriendschap met zijn Heer te bewaren. Zoals Jeremia beschreef in de eerste lezing: "Er is een vuur dat oplaait in mijn hart, het brandt in mijn gebeente." De vurige liefde van een mens is tot zeer veel in staat, en zal altijd meebrengen dat hij zijn eigenbelang vergeet, zichzelf achteruit zet.

Jezus vraagt dus nooit dat wij het lijden en het kruis gaan opzoeken. Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen leed. Elk huisje heeft zijn kruisje. Het leven zelf brengt genoeg tegenkating en lijden mee. Maar Jezus vraagt wel dat wij, in welke omstandigheden ook, willen blijven leven vanuit een trouwe liefde, met Hem verbonden. En er bestaat geen echte liefde zonder opoffering van het eigenbelang.

Jezus vraagt ook niet dat wij zijn kruis dragen, of het kruis van de hele wereld. Hij vraagt dat wij ons kruis dragen, dwz. dat wij de tegenkating die ons overkomt, onze beperktheden en ons falen, werkelijk dragen dwz. er moedig onze schouder onder zetten, nog beter gezegd, ons liefdevol hart, zodat wij onze beperkingen en ons lijden niet achter ons aan voortslepen, maar ze dragen, torsen, er de kracht van onze liefde onder steken. Ondanks ons eigen lijden, toch de liefde in de centrum van onze aandacht blijven stellen, dwz. niet toeklapsen over ons eigenbelang, maar toch in de eerste plaats zorg blijven opbrengen voor anderen, dat is hetgeen Jezus bedoelt met "onzelf verloochenen, ons kruis opnemen, Hem navolgen en Gods wil doen."

Zelfverloochening en belangeloosheid dus, niet omdat wij onszelf willen pijn doen, maar wel omdat wij trouw willen blijven aan wat de bezielde liefde van ons vraagt, ook in de pijnlijke omstandigheden die ons overkomen. Dat is de, niet altijd gemakkelijke, maar uiteindelijk meest menselijke en meest waardevolle weg, waarop de Heer ons is voorgegaan. Wie gelooft, weet heel goed dat hij, die zichzelf prijsgeeft aan de liefde, het echte leven ontdekt.